

БОРИС АПРИЛОВ

ИСТОРИЯ С ЛЕБЕД

Из сборника Часът на източния бриз“, 1986.

На Джефри

В редиците на ятото се понесе мътва, патиците започнаха да си шептят и да се оглеждат; подозренията, възникнали от известно време насам, се оправдаха.

– Виж ти! – рече някой.

– Ами то, наистина... – отвърна друг. – Ами сега?

– Ръководството се събра за случая – подхвърли трети.

Ръководството на ятото се оттегли в най-гъстата част на тръстиката.

– Говорете – предложи старейшината.

Членовете на ръководството мълчаха, какво да говорят, всичко беше ясно.

– Хайде – подкани повторно старейшината, – казвайте кво да правим, пръкна се от нашите яйца, вече е между нас.

Старейшината погледна към водача, водачът примигна няколко пъти.

– Вижте какво – подхвана той, – засега го виждаме само ние, той не може да се забележи, а и не знае какво е. Най-добре е да си мълчим, никой да не му казва, че е лебед. Това предлагам, това измисли главата ми.

Настъпи мълчание. Ръководството обмисляше.

– Добре – обади се най-после старейшината, – така ще стане, няма да му казваме, нека си живее между нас, сивите патки, и да се мисли за сива незабележителна патка. Разпространете сред ятото никой да не му продумва дума по въпроса! Особено младите, глупавите.

Патиците сториха тъй, както те бяха намислили, ятото заживя ежедневието си, всичко сякаш потръгна.

Но ето че се наложи повторно свикване на ръководството.

– Мама му стара! – въздъхна някой.

– Да бе... – подхвана втори, но млъкна.

– Уж си казвам “няма да гледам натам”, пък гледам. Викам си “виж какво, не му обръщай внимание”, пък му обръщам внимание.

Да, ятото бе заживяло неспокойно, по повод и без повод всеки поглеждаше към оформящия се лебед, наблюдаваше го, съзерцаваше, забравяше за другите неща.

– Разстроихме живота си – съгласи се водачът. – Вместо да си гледаме ежедневието и сивотата, всички гледаме него. Кажете какво да правим. Не можем да го прогоним я.

Всички наведоха глави. Да го изгонят беше жестоко, нямаха такива традиции.

– Думай! – обърна се водачът към втория по възраст паток. – Кажки как да излезем от ситуацията.

Вторият по възраст паток примигна няколко пъти.

– Няма как, ще го намацаме.

Членовете на ръководството въздъхнаха. Притичаха да привикат лебеда. Лебедът пристигна и членовете на ръководството се заеха с мацането. Нацапаха хубаво перушината му с кал и му казаха: “Това си ти, да знаеш.”

Лебедът се учуди, но какво да прави, отплава си и се смеси с патките. Патките го видяха и си казаха: “Ух, че мръсна птица!” И вече сякаш не го забелязваха.

Но ето че дойде време за третото събиране на ръководството: за да се храни, младият лебед трябваше да лови риба, за да лови риба, трябваше да се гмурка, а като се гмуркаше, измиваше полепналата по перушината кал.

- Е? – запита старейшината.
- Не можем да го оставим гладен – отвърна някой.
- Но калта пада, младокът става лебед.
- Ще му забраним да се гмурка, той е изпълнителен.
- Но ще умре от глад.
- А иначе ще разбере, че е лебед!
- И после ела да видиш какво става с ятото.
- Повикайте го! – нареди водачът.

Повикаха го и го намацаха хубаво с кал.

– Виж какво – рече водачът, – отсега нататък няма да мислиш за прехраната си, няма да се гмуркаш. Ние ще те храним.

- Добре – съгласи се съгласяващият се на всичко лебед и се оттегли.

Така заживя ятото вече – лебедът си плаваше мръсен сред сивотата, не ставаше нужда да се гмурка за храна, хранеха го патките.

Но ръководството се събра още веднъж. Сега пък трябваше да решава въпроса с утихването на вятъра. Утихването на вятъра щеше да направи повърхността на езерото огледална, а в такава вода всеки може да се огледа и после иди да кажеш на лебеда, че не е лебед, ами нестандартна патка.

- Ще му забраним да влиза във водата – предложи някой.

Предложението се прие, забраниха на лебеда да влиза във водата, наложиха му да живее на брега.

Но в хубав бистър ден прелетя ято лебеди. Без да знае защо, младият мръсен лебед разпери криле и вече нищо не можа да го спре. Той се издигна и изчезна в белотата.

– Слава богу! – въздъхна един от членовете на ръководството.
– Това е вече друго – подкрепи го водачът. – Сега трудно ще се разбере колко сме сиви.

- Но най-важното е, че ще изчезне завистта – допълни мъдро старейшината.